

HOTÝLEK

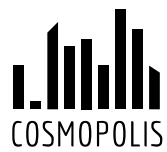
na Islandu

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Vydejte se za polární září do země ohně a ledu...

*Věnováno pravé vikingské princezně,
mé editorce Charlotte Ledgerové, která by ale ve skutečnosti
moc dobrou severskou válečnicí nebyla, a rozhodně by jí nešlo
drancování, na to je až příliš laskavá, vřelá a štědrá.*

JULIE CAPLINOVÁ

HOTÝLEK

na Islandu

PŘELOŽILA MICHAELA KLEVISOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins Ltd.
under the title *The Northern Lights Lodge*

Copyright © Julie Caplin, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

Translation © Michaela Klevisová, 2020

Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2020

ISBN 978-80-271-2889-1

Kapitola 1

Bath

„Obávám se, že pro vás nic nemám. Povím vám totéž, co minulý a předminulý týden. Musíte pochopit, že nastaly zlé časy. Ekonomická situace se nevyvíjí úplně nejlíp. Lidi raději mají své jistě.“ Žena slova doprovodila úlisným, rádoby soucitným úsměvem a žraločíma očkami se vyhnula Lucyinu pohledu, jako by nezaměstnanost byla nakažlivá.

Zlé časy? To myslí vážně? Lucy by klidně mohla napsat knihu o tom, jaké to je zažívat zlé časy. Nejraději by personalistku popadla pod krkem a pořádně s ní zatřásla. Místo toho naproti ní poposedla na židli, rozhlédla se po jasně osvětlené kanceláři s moderním nábytkem a nejnovějším monitorem Apple Mac, zabírající většinu stolu, a navzdory naprosté panice se snažila působit klidně.

Žena si pochybovačně měřila její splhlé blond vlasy a nedokázala skrýt pohoršení smíšené se zvědavostí. Lucy polkla a do očí se jí nahrnuly slzy, které měla v poslední době pořád na krajíčku. *Jen si zkus hezky upravit vlasy, které už ti tři týdny padají po hrstech,* řekla v duchu té ženě. Neodvažovala se mýt si hlavu častěji než jednou týdně, protože pohled na výlevku plnou světlých vlasů ji ze všech hrůz, které se jí v poslední době děly, děsil snad nejvíc. Když vám začnou takhle strašně padat vlasy, je to znamení, že jste na tom opravdu špatně.

Lucy se přistihla při úšklebku. Proboha, za chvíli snad zavrčí jako pes! V posledních dnech pro ni bylo čím dál tím těžší chovat se jako normální člověk, a právě teď to pro ni představovalo skutečnou výzvu. Dívala se na mladou ženu v perfektně padnoucím třešňově červeném kostýmku, s dokonalým lesklým mikádem a nádhernými gelovými nehty, zvýrazněnými švestkově fialovým lakem. Ta žena byla ztělesněním úspěchu. Takhle vypadají lidé, kteří směřují ke slávě a bohatství. Její kariéra se nejspíš slibně rozjíždí, zatímco ta Lucyina jde ke dnu rychleji než kánoe s proraženým dnem.

Lucy s povzdechem polkla a snažila se uklidnit. Posledních dvacet minut bojovala s pokušením vzít slečnu Dokonalou za klopý a prosit: „Přece se pro mě musí najít nějaká práce!“ Když poslouchala stejné žvásty, jaké už slyšela v deseti jiných personálních agenturách, musela si zasunout ruce pod stehna a pevně si je přisednout a zvednout ramena téměř až k uším, aby se ovládla. Trhy klesají, firmy nikoho nehledají, nikdo teď nemá práci jistou... Do háje, tohle přece nemusí Lucy nikdo vykládat! O té nepříjemné pravdě se přesvědčila na vlastní kůži – a dost drsně. *Hledáš ale práci v cestovním ruchu*, zakňoural tichý hlásek v její hlavě. A v téhle branži jsou přece volná místa pořád!

„Pomohlo by, kdybyste byla schopná...“ Dívka se pokusila zamaskovat rostoucí zvědavost povzbudivým úsměvem, ale moc se jí to nepodařilo. „... dodat nějaké novější reference.“

Lucy zavrtěla hlavou. Hrdlo se jí sevřelo starým známým zoufalstvím tak pevně, že se skoro nemohla nadechnout. Žena se pokusila o soucitný výraz a pokradmu mrkla na hodinky. Po Lucy má nepochybně domluvenou schůzku s mnohem slibnějším zájemcem o práci. S člověkem, jehož životopis překypuje chválou od posledního šéfa. S někým, kdo se ve svém oboru totálně neznemožnil.

„Musí se přece něco najít.“ Hlas měla prosycený zoufalstvím. „Klidně se spokojím i s nižší pozicí. Vždyť vidíte, kolik mám zkušeností.“ A pak se uslyšela říkat osudovou větu, kterou nehodlala vypustit z pusy ani v té nejhorší krizi. „Vezmu cokoli.“

Žena povytáhla obočí, jako by ji žádala, aby slovo *cokoli* upřesnila.

„Tedy, skoro cokoli,“ dodala Lucy, protože si náhle s hrůzou uvědomila, že *cokoli* zahrnuje strašnou spoustu míst volných z nej-různějších důvodů. A výše platu téhle ženy se odvíjí od toho, kolik pozic obsadí.

„Nooo, jednu věc bych tu měla.“ Elegantně pokrčila rameny.

Teď už Lucy litovala i toho, že řekla „skoro cokoli“. Do čeho se to pouští? Vůbec tu ženu nezná. Proč by jí měla důvěřovat?

„Je to... ehm... velký krok dolů. Smlouva nejprve jen na dobu určitou. Na dva zkušební měsíce. A je to v zahraničí.“

„Nevadí mi vycestovat,“ odpověděla Lucy a napřímila záda. Dvoutměsíční zkušební doba by byla dobrá. A vlastně by bylo úžasné pracovat v zahraničí. Proč ji to nenapadlo dřív? Bude to naprostý únik. Uteče daleko od bývalých kolegů, kteří se jí za zády zlomyslně pochechtávají, vrhají na ni kradmé pohledy a v očích mají napsáno: *To je ona, víš která*, nebo se významně usmívají, jako by jí chtěli naznačit: *Vím, co jsi udělala*. Uteče od občasného úlisného zírání ve stylu: *Vsadím se, že by sis dala říct*, ze kterého se jí dělá opravdu špatně.

Dívka vstala, několika kroky došla do rohu kanceláře a začala se přehrabovat v hromádce modrých desek na bukovém odkládacím stolku. Lucy i na dálku poznala, že jde o ty nejhorší výškrabky – o nabídky práce, o kterých se v agentuře říká: „Tohle místo nejspíš nikdy neobsadíme.“ Zespondu hromádky vytáhla složku s oslíma ušima. Lucy si uměla představit, jak si ta nebohá složka připadá. Přehlížená a nechtěná.

„Hmmm.“

Lucy čekala, poposedávala na krajíčku židle, natahovala krk, a zatímco druhá dívka přejížděla lesklým nehem po papíru A4, snažila se z něj alespoň něco přečíst. „Hmmm. Fajn. Mmm.“

Lucy zařala ruce v pěsti a byla ráda, že je má pořád uvězněné mezi židli a stehny.

Dívka sotva slyšitelně mlaskla, zavřela složku a ustaraně na Lucy pohlédla. „Něco bych tu pro vás měla. Cokoli.“ Zatvářila se váhavě. „Jste pro tu práci překvalifikovaná. A je to ve...“ Vydala zvuk, který zněl jako by si odfrkla.

„Prosím?“

„V Hvolsvölluru,“ zopakovala. Lucy poznala, že si na internetu vyhledala správnou výslovnost.

„Dobře,“ kývla Lucy. „A kde přesně je ten...?“ Bradou ukázala na složku. Podle zvuku toho slova hádala, že nejspíš ve východní Evropě.

„Na Islandu.“

„Na Islandu!“

„Ano,“ odpověděla druhá žena a rychle pokračovala: „Je to práce na dva zkušební měsíce v malém hotelu v Hvolsvölluru, který leží jen hodinu a půl jízdy od Reykjavíku. Začít můžete okamžitě. Mám jim zavolat a poslat jim váš životopis?“ Ta slova vychrlila s nadšením, které v ní nepochybně probudila vyhlídka na provizi, s níž ani nepočítala.

Island. Ve snu by ji nenapadlo, že na takové místo někdy pojede. Není tam strašná zima? A skoro pořád tma? Lucy milovala, když bylo vedro a moře jako kafe. Hodina a půl jízdy od Reykjavíku jí zněla zlověstně – jinými slovy to místo leží uprostřed pustiny. Skousla si ret.

„Nemluvím islandsky.“

„S tím si nemusíte lámat hlavu. Všichni tam hovoří anglicky,“ opáčila vesele dívka a dodala: „Samozřejmě se může stát, že vás nebudou chtít, protože... však víte.“ Zvážněla a nasadila soucitný výraz. „Nechci, abyste si dělala velké naděje. Ale povím jim, že máte skvělé zkušenosti. Jde jen o to, že... by jim mohly scházet reference z vašeho posledního zaměstnání. Ty, které jste poskytla, jsou hodně staré.“

„Možná byste jim mohla říct, že jsem měla dlouhodobé neplacené volno,“ navrhla spěšně Lucy.

Dívka kývla a znovu nasadila neupřímný úsměv. „Půjdu jim zavolat.“ Vstala od stolu a náhle vypadala trochu nejistě. Nejspíš obvykle volá z telefonu na svém stole, ale teď by chtěla mít soukromí, aby se mohla pořádně snažit a přesvědčovat klienta, že uchazečka o práci s tříletou dírou v životopise není zase tak špatná.

Lucy poslední rok pracovala v Manchesteru jako zástupkyně ředitele hotelu, který je vlajkovou lodí velkého řetězce. Předtím ve stejné společnosti dva roky stoupala po kariérním žebříčku. Pak ji ale řetězec propustil pro hrubé porušení kázně. Se zařatými zuby si vybavila bezcitnou ženskou z oddělení lidských zdrojů, kterou nejvyšší vedení společnosti poslalo až z bohatého Surrey, aby napochodovala na scénu jako úderná pěchota a zasadila Lucy smrtící úder. Chris samozřejmě padáka nedostal.

Lucy se na chvíli poddala sebelítosti. Ucházela se o další a další místa a znovu a znovu ji odmítali. Ani jednou ji nepozvali na pohovor. S každým dalším odmítnutím v ní narůstala beznaděj – připomínala prodávající se stín při západu slunce. Lucy došly úspory a už nevěděla, u jakých dalších přátel by mohla nějaký čas přespávat na pohovce. Vidina potupného návratu do čtyřpokojového řadového domku rodičů v Portsmouthu nabývala čím dál jasnějších obrysů. Tam se ale vrátit prostě nemůže. Máma by

se jí ptala na důvody. A tátu by pravda zabila. Lucy se hryzla do rtu a znovu si poranila hojící se bolavé místo. Už několik měsíců cítila nevysvětlitelné nutkání pořád se kousat do rtu. Stal se z toho zlozvyk, kterého se nedokázala zbavit.

„Je to... i s ubytováním?“ zeptala se rychle, než druhá žena vyšla z místnosti.

„No jistě! Nikdo přičetný by takové místo bez ubytování nevzal.“ Vykulila oči, jako by si s úlekem uvědomila, že řekla příliš mnoho. „Hned jsem zpátky.“ Ještě výmluvnější bylo gesto, kterým zvedla složku ze stolu, odnesla ji a nechala Lucy v kanceláři samotnou.

„Jsi si jistá, že je to dobrý nápad?“ zeptala se Lucyina nejlepší kamarádka Daisy a s pohledem upřeným na obrazovku počítače nejistě zavrtěla hlavou. „Vzala bys práci hluboko pod svoji úroveň. Ten hotel má jen čtyřiačtyřicet pokojů.“ Odmlčela se. „A ty přece nesnášíš sních.“

„Ne že bych ho nesnášela. Nelíbí se mi, když se z něj ve městě stane černá břecha,“ zaprotestovala Lucy a vybavila si, jak v dětství milovala první sních. Zářivě bílá, neposkvrněná pokrývka přímo sváděla k tomu, aby na ni člověk vyběhl a radoval se z koulování a stavění sněhuláků.

„Hmmm,“ zamručela pochybovačně Daisy. „Sotva ses aklimatizovala v Manchesteru. Island bude mnohem horší. I když,“ nakrčila čelo, „to místo vypadá moc hezky.“

Lucy přikývla. Moc hezky? Slabý výraz! Snímky v galerii na webové stránce hotelu byly prostě okouzlující. V jednom rohu se na úbočí zasněženého kopce s rozeklanými šedými skalními výčnělky krčily pestrobarevné domky se zatravněnými střechami

a ve druhém se na divokém skalnatém pobřeží o úzkou oblázkovou pláž tříštily zpěněné vlny. Na krásných snímcích interiéru byly zachyceny výhledy z různých oken hotelu, několik velkých krbů a útulně působící pokoje s nábytkem, který přímo volal po tom, abyste se pohodlně uvelebili před sálajícím ohněm. Všechno bylo prostě úchvatné. Až se vnucovala otázka, proč není místo ředitele dávno obsazené? Lucy se jazykem dotkla toho zatraceného boláku na vnitřní straně rtu a zachvěla se.

Daisy si její syknutí vyložila špatně a napjatě na ni pohlédla. „Nemusíš to brát. Víš přece, že u mě můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“ Hřeživě na Lucy pohlédla. „Vážně mi to nevadí. Jsem ráda, že u mě bydlíš.“

Lucy se z Daisyiny maličké útulné garsonky v Bathu nechtělo, ale věděla, že tuhle práci prostě vzít musí. „Daisy, nemůžu navěky spát na tvém gauči. A jestli tuhle práci odmítnu, nejspíš na něm fakt doživotně skejsnu.“

Znovu na ni těžce dolehlo zoufalství a hrozilo, že ji úplně pohltí. Polkla a snažila se ignorovat paniku, která jí v hrudi tloukla křídly jako uvězněný pták. Pohlédla na Daisy. Jak jí má přiznat, že si připadá úplně neschopná? Už nedůvěřovala vlastnímu úsudku a cítila se lapená v pasti vlastní nerozhodnosti.

Měla by tu práci vzít? Rychlý přijímací pohovor po Skypu jí připadal jako pouhá formalita. Vedla ho s ní žena, která se ani neobtěžovala se představit, a podle všeho jí bylo úplně jedno, jestli Lucy tu práci zvládne, nebo ne. Jako by se chtěla jen rychle ujistit, že mladá žena nemá dvě hlavy či jinou vadu. Což bylo vlastně dobře, protože Lucy měla v mysli jako vymetené, a kdyby musela prodávat své schopnosti, určitě by pohořela.

Daisy jí položila dlaň na hřbet ruky a vytrhla ji tím z myšlenek. „Neber to. Objeví se něco jiného. Můžeš si založit vlastní –“

Lucy zvedla dlaň, aby zarazila jeden z typických proslovů své nejlepší kamarádky. Věcně povytáhla obočí a Daisy se omluvně pousmála.

„Dobře.“ Daisy zařala hezké drobné ruce v pěstí. „Ale je to tak zas- strašně nefér! Za nic jsi přece nemohla.“

„Daisy Jacksonová! Vážně jsi málem řekla sprosté slovo?“

Kamarádka se rošťácky usmála a ve tváři se jí objevil ěolíček. „Jenom málem. Jsem strašně naštvaná. Je to prostě...“ Zavřela skoro jako pes.

„Vidíš, další důvod, proč bych odsud měla vypadnout. Už taky začínáš vydávat zvířecí zvuky. Mám na tebe špatný vliv. A není pravda, že jsem za nic nemohla. Byla to jen a jen moje chyba... a Chris se předvedl jako prvotřídní hajzl.“

„Nebyla to tvoje chyba! Přestaň takové věci říkat.“ Daisy se rozhořčením zachvěl hlas. „Nemůžeš svalovat vinu na sebe. Za všechno může jenom Chris. I když pořád nemůžu uvěřit, že něco takového udělal. Proč?“

Lucy pevně sevřela čelisti. Tohle už v uplynulých dvaadesáti dnech probíraly snad tisíckrát a vypily přitom bezpočet sklenic prosecca, vína, ginu a vodky. Jenže ani nekonečné hloubání jim nepomohlo najít odpověď a alkohol taky nepomáhal. Lucy si za všechno mohla sama – byla tak strašně pitomá! Jak si mohla takhle podělat život? Tři roky. Pro tu firmu pracovala dlouhé tři roky. Myslela si, že Chrise zná. Jedno bylo jisté: už nikdy nebude důvěřovat žádnému muži.

„Je jedno, proč to udělal. Musím jít dál a potřebuju práci,“ procedila Lucy skrz sevřené zuby. Jet na Island asi není ten nejlepší nápad, ale nemám jinou možnost.

Kapitola 2

Paříž

„Už se to nese.“ Nina posunula přes stůl k Alexovi šálek s kávou a podala mu talíř s krásným zákuskem. „Tohle je na účet podniku. Můj nejnovější nápad. Malinová éclairka. Chci znát tvůj názor. A třeba ti zvedne náladu,“ dodala s úsměvem, podbarveným špetkou soucitu.

Alex pocítil bodnutí lítosti. Nina je úžasná. Chtěl ji líp poznat, ale muž z její minulosti mu rozcupoval plány na maděru. Ukázalo se, že je už dávno beznadějně zamilovaná do jeho kamaráda Sebastianiana. Když se teď na ni Alex zadíval, musel přiznat, že ji opětovaná láska celou rozzářila. Ochutnal éclairku a zasténal.

„Teda, je vynikající, Nino. Vážně vynikající.“

„Skvělé. No a povíš mi teď, co se děje?“

Obrátil oči v sloup. Nina odtáhla židli, sedla si a ignorovala nesouhlasný pohled manažera cukrárny Marcela. Nina sice byla duší tohoto místa, ale její obchodní partner Marcel měl přesto hlavní slovo a řídil cukrárnu s tichou, přísnou horlivostí.

„Kdo tvrdí, že se něco děje?“ zeptal se Alex s hranou bezstarostností.

„Mám bratry. Mám Sebastianiana. Poznám, když muž nese na ramenou tíhu celého světa. A ty se celý hrbíš,“ dodala s vědoucím úsměvem.

Pohlédl si na jedno a pak na druhé rameno a Nina se rozesmála.

„Jsem trochu naštvaný. Ten nový hotel ještě neotevřel a manažer, kterého přijali na moje staré místo, už nastoupil.“ Alex měl vést úplně nový minimalistický butikový hotel na druhé straně Paříže, který se měl otevírat právě v těchto dnech, jenže při renovacích dělníci objevili ve sklepení kosti. Lidské. Naštěstí byly víc než dvě stě let staré, ale stejně se musely práce na dlouhou dobu zastavit.

„V tom případě si můžeš udělat volno,“ nadhodila Nina.

„Myslel jsem si totéž, jenže šéf dostal geniální nápad, že mě přeřadí na dočasnou pozici.“

„Doufám, že neodjíždíš z Paříže.“ Našpulila hezké rty a Alex pocítil další bodnutí lítosti. Hodného převálcují. Měl o Ninu víc usilovat.

„Jen na pár měsíců. Quentin chce, abych omrkl hotel, který chce koupit. Mám zjistit, v jakém je stavu, napsat o tom zprávu a navrhnout, co všechno by se muselo udělat, abychom ho proměnili v jeden z našich butikových hotelů.“

„Kam jedeš?“

„Na Island.“

Nina v údivu rozevřela rty do tvaru malého o. „Myslela jsem, že máš na mysli jiné místo ve Francii. Ne jinou zemi. Ale Island nezní zase tak špatně. Měla by to být krásná země se spoustou přírodních divů, ne? Bublající gejzíry, horké prameny, ledovce... Jsi Skot, tak by tě taková představa měla lákat, nebo se pletu?“

„S Islandem nemám problém. Spíš s tou prací, kterou mi Quentin přidělil.“

„Říkals, že máš jenom napsat zprávu.“

„Ano, ale v ní bych měl zhodnotit současné vedení hotelu a zaměstnance, aniž bych jim prozradil, kdo jsem. A to mi nesedí. Nemám náladu hrát si na špiona.“

„Byl by z tebe skvělý James Bond,“ popíchla ho Nina a napřímila záda. „Zniš úplně stejně jako Sean Connery.“ Špatně napodobila jeho edinburský přízvuk. „Ach, Moneypenny.“

„Takže jsem muž na svém místě,“ opáčil. Ninino nadšení ho pobavilo a na chvíli mu zvedlo náladu.

Jenže při pomýšlení na dnešní setkání se šéfem pořád cítil úzkost. Dal nadřízenému jasně najevo, že se mu vůbec nelíbí představa, že by měl ředitelce hotelu tajit pravý důvod své přítomnosti. Šéfova odpověď se ho dotkla: „Alexi, hodného převálcuj. Tohle je byznys. Tečka. Potřebuju někoho, kdo mi otevřeně poreferuje, jak to tam chodí. Bez příkras. A když personál nebude vědět, kdo jsi, bude pro tebe všechno mnohem jednodušší. O vedení toho hotelu jsem neslyšel nic dobrého. Poslední recenze na TripAdvisoru jsou naprosto příšerné. Když tě tam vyšlu, získám mnohem lepší představu. Máš dobrý úsudek a dokážeš mi říct, co to místo potřebuje, aby se dalo dohromady, jaký je personál a jestli si je můžu nechat, nebo je kopnout do zadku.“

V hlavě mu pořád dokola bzučela šéfova věta: *Hodného převálcuj*. Co je na tom špatného, že se snaží být hodný? Když je potřeba, dokáže se přece zachovat tvrdě. Minulý týden například vyhodil z hotelové restaurace hosta, který štípl servírku do zadku, a seřval agresivního řidiče dodávky, jenž nacouval do brány hotelu a udělal do ní tak velkou díru, že by se skrz ni dalo prohnat stádo krav. A když přistihl vrchního cukráře, jak hodil pánev po klukovi, který sotva vyšel ze školy, dal mu okamžitě padáka.

Vešel Sebastian, objal Ninu kolem ramen, sebevědomě, pomalu ji políbil na rty a Alexe úplně ignoroval. „Ahoj krásko, mmm, nádherně voníš po malinách.“ Vychutnal si ještě jeden delší polibek. Alex obrátil oči v sloup.

„Z Alexe bude James Bond,“ oznámila mu Nina.

Alespoň že se od ní Sebastian odtrhl a otočil se k Alexovi. Ten se ušklíbl. Moc dobře pochopil, že si z něj Nina dělá legraci.

„Bond, James Bond?“ Sebastian povytáhl dokonalé obočí, kterým připomínal Rogera Moora.

„Ne, Nina jen zveličuje moji práci v utajení. Vyslali mě na průzkum. Quentin Oliver si na Islandu vyhlédl hotel, a protože já mám zrovna plonkové období, požádal mě, abych to místo omrkl.“ Kdyby prozradil, že se tam chystá vydávat za barmana, Sebastian by se potrhal smíchy.

„Zní to skvěle,“ prohodil Sebastian a najednou se usmíval. Nejspíš ho potěšilo, že je Island hodně daleko. Přitom si vůbec nemusí dělat starosti – jakmile se Alex dozvěděl, že Nina je do Sebastiana zamilovaná od svých osmnácti, okamžitě vycouval. Na vteřinu zauvažoval, co by se asi stalo, kdyby o ni víc bojoval a uvěřil, že u ní přece jen má šanci. Vycouval, protože to chtěl Nině usnadnit?

Zatímco o tom přemýšlel, široce se na Sebastiana usmál. Možná zvítězil ten lepší. Nina Sebastiana zbožňovala a hodila se k němu. Možná pro něj byla až příliš dobrá... Ale Alex ještě nikdy neviděl Sebastiana tak klidného a šťastného.

„Nevadí mi, že bych měl odletět na Island. Jak řekla Nina, na severské klima jsem zvyklý. Vadí mi jenom ta práce v utajení.“

„Proč?“ Sebastian pokrčil rameny. „Nesmíš zapomínat, že jde o byznys. Když je v sázce něco, co opravdu chceš, je snadnější chovat se bezohledně.“

Významně Alexovi pohlédl do očí. Snaží se mu něco naznačit?

Vzápětí se vřele, povzbudivě usmál. „Nikoho bych ve svém týmu neměl raději než tebe, kamaráde. Chápu, proč tě Quentin Oliver o tuhle službu požádal. Zvládneš to skvěle. Jsi charakterní člověk, nikomu neublížíš, ale taky se nenecháš od nikoho oblbnout. Kdyby se ukázalo, že je současný ředitel idiot, tak by ti přece

nevadilo podat o tom zprávu, ne? Nesnášíš arogantní týpky a lidi, co nedělají pořádně svoji práci. Jestli je to dobrý chlap, nemá se čeho bát.“

Kapitola 3

Island

Lucy stála v naprosté tmě před pevně zavřenými dveřmi hotelu *Pólární záře*, byla promrzlá až do konečků prstů, vydechovala obláčky bílé páry a hlavou jí divoce vířily myšlenky. Tohle fakt nebyl dobrý nápad. Proč jenom poslechla tu nadutou personalistku, které šlo jen o provizi? Proč nezůstala s Daisy v Bathu?

V záchvatu hysterie se málem nahlas rozesmála. *Protože jsi byla zoufalá. Věděla jsi, že je to špatný nápad, a nespletla ses. Měla jsi důvěřovat intuici.*

Rychle mrkala, aby potlačila slzy, protože ty jí rozhodně nepomůžou. Už potřetí zabušila na dveře, naivně zkřížila prsty pro štěstí, jako by jí to mohlo pomoci o něco víc než pláč, a v duchu prosila, aby jí někdo přišel otevřít. Proč jen dovolila, aby ji řidič taxíku vysadil na začátku příjezdové cesty? Měla ho požádat, aby počkal, ale místo toho se dívala, jak jeho červená zadní světla mizí v dálce, a pak zůstala úplně sama. Za celou cestu sem potkali dvě auta. Dvě! Obě mířila opačným směrem.

Se zachvěním se rozhlédla. Obklopovala ji úplná tma, kromě jejího telefonu nikde nic nesvítilo. Nebyla tu jediná známka života, rozhodně ne toho lidského. Když Lucy po dvouhodinové jízdě lijákem – přšlo nonstop od chvíle, kdy před třemi hodinami letadlo přistálo v Reykjavíku – vystoupila z taxíku, uslyšela zleva tlumené zavrčení. Posvítla tím směrem telefonem a ve tmě se žlutě

zablýskly dvě oči. Žijí na Islandu vlci? Slabým paprskem světla prokmitl ocas nějakého utíkajícího zvířete a Lucy se od té chvíle necítila moc bezpečně. Vlekla se vzhůru po pěšince, opatrně našlapovala na kameny a její kufr na každém hrbolku zaprotestoval.

Teď stála před dřevěnými dveřmi a snažila se jejich prosklenými výplněmi nahlédnout dovnitř. Byla tam úplná tma. Nad sebou slyšela šustění zatravněné střechy, anebo se tam možná plížilo další zvíře? V mysli se jí začalo vynořovat až příliš mnoho scén z *Pána prstenů*. V posledním návalu energie zalomcovala klikou z tepaného kovu, jako by věřila, že se stal omyl a dveře, do kterých se tak dlouho marně dobývá, byly ve skutečnosti celou dobu otevřené. Bylo to stejně zbytečné, jako kdyby začala mlátit hlavou o zeď. Někde četla, že v téhle zemi se nikdo nezamyká – tak to určitě! Zabušila na dveře pěstí a pohlédla na displej telefonu. Za chvíli se vybijí baterie. Schoulila se do dřepu, sundala si rukavice a zavolala na jediné kontaktní číslo, které dostala. Majitel hotelu pan Pedersen byl momentálně ve Finsku. Oficiálně ji sice zaměstnal on, ale dal jí číslo na jednoho ze zaměstnanců hotelu. Hovor už podruhé spadl do hlasové schránky a Lucy s rostoucím zoufalstvím poslouchala proud cizí řeči, podle všeho islandštiny: rychlou palbu tvrdých slabik a hrdelních zvuků.

Zhluboka se nadechla a doufala, že nemluví moc vyděšeně. „Ahoj, tady je Lucy Smartová z Anglie. Je jedenáct a já právě dorazila, ale vypadá to, že v hotelu nikdo není.“ Poslala e-mail s datem svého příletu a nějaká Hekla Gunnesdóttir jí potvrdila, že tu bude. Lucy se třásla ruka. Stiskla telefon pevněji. „Můžete mi, prosím, zavolat zpět?“ zeptala se s upjatou zdvořilostí, ačkoli by mnohem raději zaječela: „Proč tu do hajzlu nikdo není?“

Co jí však zbývá jiného než zdvořilost, když bude muset s těmi lidmi pracovat? Hned na začátku musí udělat dobrý dojem. Víc

než dobrý. Potřebuje, aby si ji tu po dvouměsíční zkušební době nechali. Musí tu přežít nejméně rok a dát si tím do pořádku život. Stejně nemá kam jít.

Rázovala sem a tam, aby se zahřála, a každou chvíli jukla na telefon. Po deseti minutách se jí vybila baterie. Alespoň že přestalo pršet, což byla ale jen slabá útěcha. Zvažovala své možnosti, ne že by jich měla moc. Zaprvé, dojde na silnici a zjistí, jestli je v blízkém okolí nějaký dům, i když totální tma bez jediného světýlka tomu nenasvědčuje. Zadruhé, zůstane tady a bude doufat, že si někdo její vzkaz poslechl. Zatřetí, vloupá se dovnitř.

Po noční obloze letěly roztrhané mraky a mezi nimi byly vidět flíčky vesmíru plného hvězd. Ohromilo ji, kolik jich je. Nebyl tu žádný světelný smog. Lucy ještě nikdy neviděla v jedné trhlíně mezi mraky tolik hvězd. Připadalo jí, že vidí jednu padat, ale pak ji napadlo, že třeba jen začíná mít halucinace z prochladnutí.

Její oči už přivykly tmě a zimou jí začínaly mrtvět ruce a nohy, a tak se rozhodla, že budovu obejde. Třeba najde nějaké odemčené dveře. Když kráčela podél přední strany hotelu, celá se třásla. Jak dlouho vydrží čekat, než popadne kámen a rozbije jedno z těch nádherných oken od podlahy až ke stropu?

Zašla za roh budovy, kde svah začal klesat tak prudce, až zavrávala. Zpoza dalšího rohu však vycházela slabá záře, jako by někde bylo rozsvíceno.

Opatrně scházela po příkrém svahu a pod podrážkami jí podkluzoval šterk. Křupání a skřípání kamínků se hlučně rozléhalo a ještě víc ji znervózňovalo a mátlo. Připadalo jí, že odněkud ze tmy slyší šplouchání vody, ale nedokázala odhadnout, odkud se ten zvuk ozývá. Naklonila hlavu na stranu, napínala uši a pak udělala

ještě několik kroků. A hele, dřevo. Stála na nějaké plošině. Vzápětí šlápla do prázdna.

Padala dopředu a máchala rukama jako lopatkami větrného mlýna. Zahlédla třpytivou vodu a svaly v celém těle se jí napjaly v očekávání chladu. Vzápětí obličejem prorazila hladinu.

Kdyby ji netížilo oblečení a nebyla v šoku z toho, že po hlavě spadla do bazénu hlubokého po ramena, byla by jí teplá – nebo spíš horká – voda docela příjemná. Tedy až na to, že jí měla plný nos a pořádně se napila. Lucy s kašláním a prskáním vynořila hlavu nad hladinu, což tedy nebylo příjemné ani trochu. Od krku dolů ji obklopoval žár, ale na hlavu jí byla ještě větší zima než předtím. Zmrzlé prsty a uši jí v horké vodě bolely, jako by jí do nich někdo zapichoval jehly a připínáčky. Za rohem začal kmitat kužel světla z baterky. Po štěrku k ní někdo přicházel a nakonec jí posvítíl přímo do tváře.

„Po deváté večer je vstup do horkých pramenů zakázán!“ zavolal hluboký hlas pobaveně. Světlo se blížilo a blížilo. „Zabte mě,“ zamumlala si Lucy pro sebe. Když jí takhle mířil tančícím kuželem světla přímo do obličeje, připadala si poněkud v nevýhodě.

Chytila se okraje bazénku a snažila se vytáhnout nahoru. Mokrý sportovní bunda se jí omotala okolo těla a tížila ji, jako by měla kapsy plné kamení. Kotníčkové boty se jí téměř vyzuly a džíny se jí pevně přilepily k nohám.

„Tamhle jsou schůdky,“ ozval se další hlas. Kolísal nahoru a dolů jako při zpěvu. Jeho majitelka ji kuželem světla vedla podél dřevěné hrany bazénku ke schůdkům vynořujícím se z vody.

Lucy napřímila záda a brodila se vodou k dřevěnému zábradlí. Bylo jí do pláče, ale snažila se působit co nejdůstojněji.

Vzápětí okolí ozářila světla a Lucy zjistila, že je v malém bazénu. Obklopovala ho dřevěná plošina, ze které do vody klesaly dvoje schůdky. Nad ní se tyčily dvě postavy, čelící studenému nočnímu vzduchu vrstvami teplého oblečení.

„Nestalo se vám nic?“ zeptal se muž, rychle k ní zamířil, natáhl k Lucy ruku a pomohl jí vynořit se z vody. Připadalo jí, že její bunda váží snad deset tun.

Lucy nad kostkovanou šálou zahlédla ustarané hnědé oči. *Laskavé oči*, pomyslela si. Nechala se od něj po schůdkách téměř vytáhnout.

„Teď musíte honem dovnitř, než úplně promrznete. To horko rychle vyprchá.“ I hlas měl laskavý. Jeho nepatrný skotský přízvuk působil měkce, jemně a příjemně kontrastoval s pevným, rozhodným stiskem a razantností, se kterou ji muž vedl po dřevěné plošině.

„Díky,“ špitla, jemně vymanila ruku z jeho sevření a z nějakého záhadného důvodu toho hned zalitovala. „Jsem v pořádku,“ dodala ostřeji. Po tom všem, čím si za uplynulý rok prošla, už bude navždycky podezíravá. Přece se říká: důvěřuj, ale prověřuj.

„Já jsem Alex.“ Muž jí pořád stál po boku, jako by byl připravený ji chytit, kdyby padala. „A tohle je Hekla. Omlouvám se, že na recepci nikdo není. Dnes jsme žádné hosty nečekali.“

„To tedy nečekali. To je zvláštní. Máte rezervaci?“ zeptala se nádherným zpěvavým hlasem Hekla.

„Nejsem... host. Jsem...“ Lucy polkla. Hlavně se nerozbrečet. Jak před nimi stála od hlavy k patě promočená, cítila se strašně ponížene. „Jsem nová ředitelka, Lucy Smartová.“ Automaticky druhé ženě podala ruku, jako by byly na obchodní schůzce, ale vzápětí ji nechala klesnout. Uvědomila si, jak směšně působí, když jí z rukávů teče voda.

„Ach!“ vydechla překvapeně žena. „Ale vy jste měla dorazit až příští týden.“

„Všechno bylo domluveno po e-mailu,“ namítla Lucy. V návalu paniky promluvila rázně a ostře. Nechtěla, aby si o ní pomysleli, že je zmatená nebo prostě úplně mimo.

„Včera nám ale zavolali, že jste změnila plány a dorazíte až příští týden.“

„To muselo jít o někoho jiného,“ řekla Lucy.

„Tak to nám asi uškodili *huldufólk*,“ pravila s vážnou tváří Hekla a přikývla. „Každopádně jste tady a my bychom vás měli co nejrychleji vzít dovnitř.“ Odmlčela se a s rošťáckým zamrknutím, které by za jiných okolností Lucy odzbrojilo, dodala: „Bylo by lepší počkat do rána a skočit si do horkého pramenu až pak.“

„Stačilo mi čekat půl hodiny, než se dostanu dovnitř,“ zamumlala si pro sebe Lucy a zachvěla se. V jejích neoblíbenějších kotníčkových botách jí při každém kroku čvachtalo a horem šplouchala ven voda a z mokrého oblečení jí stoupala obrovská oblaka páry. Takže tohle jsou její noví kolegové. Hlavně že na ně chtěla hned na začátku udělat dobrý dojem!

„Vždyť jsou otevřené dveře,“ namítla Hekla. „Vždycky je necháváme otevřené.“ Pronesla to s takovou jistotou, že si Lucy připadala ještě hloupěji. Určitě bylo zamčeno. Nebo ne? Byla si jistá. Vyzkoušela přece všechno.

„Vždycky kromě dneška,“ zavrčela rozhořčeně. „Proč bych asi jinak obcházela dům a snažila se najít jinou cestu dovnitř?“ Dveře byly rozhodně zamčené. Vzápětí na fošnách uklouzla a tím celý svůj procítěný výlev zhatila. Do očí se jí nahrnuly slzy. Stiskla rty, sklopila hlavu a předstírala, že se pozorně dívá, kam šlape.

„Pomůžu vám.“ Alex promluvil tichým, jemným hlasem a vzal ji za loket. Vzhledla k němu. V laskavých očích měl vřelý, soucitný

výraz. Upřel na ni dlouhý, vážný, zkoumavý pohled, jako by jí viděl až na dno duše, v poslední době neustále plné stínů. Aniž by odtrhl pohled od její tváře, povzbudivě se na ni usmál. Lucy měla náhle zvláštní pocit, jako by jí v žaludku poskočila ryba.

Zdravý rozum v ní bojoval s pudem sebezáchovy. Nejraději by Alexovu pevnou, a zároveň jemnou ruku setřásla. Jeho doteky v ní vyvolávaly šimravé vzrušení, které ji jen ještě víc znervózňovalo. Nechala se od něj vést do svahu a snažila se nepřipouštět si, jak moc je příjemné dovolit někomu, aby se o ni staral.

Lucy si svlékala promočené oblečení a užasle se rozhlížela po útulném hotelovém pokoji. Pod bosými chodidly cítila jeden z měkoučkých vlněných koberců, rozmístěných na podlaze z širokých, medově zbarvených fošen. Byl to jen pokoj pro personál, a přitom měl naprosto nádhernou koupelnu. Ve velkém sprchovém koutě už z hlavice u stropu proudila voda a valila se z něj oblaka páry.

Zavedla ji sem Hekla, která se svými slámově světlými vlasy vypadala jako princezna z filmu o Vikinzích. Zatímco rychle procházely hotelem, Lucy obdivovala dřevěné trámy, vzdušné prostory a okna od podlahy až ke stropu. Nová kolegyně na ni celou cestu chrlila palbu informací, ze kterých si Lucy zapamatovala jen zlomek. Alex je vedoucí barman. Hekla je asistentka ředitele. Hotel je plný jen z poloviny... anebo je spíš z poloviny prázdný? Právě začíná sezona polární záře. Hekla zmínila další jména, z nichž některá zněla jako z norské mytologie: Brynja, Olafur, Gunnar, Erik, Kristjan, Elin, Freya.

Lucy vstoupila do koupelny. Díkybohu v ní bylo krásně zatopeno. Byla tu rustikální dřevěná skříňka s vestavěným umyvadlem,

podlaha z černých dlaždic a prostorný čtvercový sprchový kout. Celek působil vkusně a luxusně.

Vstoupila do sprchového koutu, sklopila hlavu a nechala si po vlasech stékat proudy teplé vody. *Musíš vymyslet, co dál, Lucy. Co můžeš udělat, aby sis nové kolegy naklonila?* Jak si mohli myslet, že má dorazit až příští týden? Nejspíš jim připadá potrhlá. Přece nespletla datum – nebo ano? Musela si připustit, že je v poslední době dost rozhozená a její kdysi pověstné úžasné organizační schopnosti se kamsi vytratily. Ale že by přiletěla v jiný den, než bylo domluveno? Ne, to se nemohlo stát. A dveře byly určitě, naprosto určitě zamčené.

Sprcha byla slastná, a když se Lucy rychle otřela huňatou měkoučkou osuškou, cítila se mnohem lépe. Náladu jí kazil jen pohled na spoustu vypadaných vlasů v odtoku sprchového koutu.

Opatrně a se strachem z dalšího padání vlasů si je vyfénovála. Schválně se vyhnula pohledu do zrcadla, protože tušila, že připomíná vzdálenou sestřenici Morticie ze seriálu *Addamsova rodina*. Za uplynulé měsíce se jí pod vysedlými lícními kostmi začaly rýsovat stíny a pod očima se jí usídlily vínovočerné kruhy připomínající modřiny, takže vypadala jako kříženec pandy a démona. Není divu, že pohubla, když je jí skoro pořád lehce špatně od žaludku.

Vychrtlá tvář věrně odrážela stav jejího života, který se ocitl v naprostých troskách. Ušklíbla se, odložila fén a otevřenými dveřmi koupelny toužebně pohlédla na manželskou postel s nažehleným bílým povlečením a hebkým modrým přehozem.

Než se poddala únavě, rychle prozkoumala pokoj, který se na dva měsíce stane jejím domovem. Pořád se ještě cítila potupně, ale nálada se jí pomalu zlepšovala. Velká dřevěná postel stála

naproti otevřenému krbu umístěnému mezi dvěma okny bez příček. Lucy takové uspořádání ještě nikdy nikde neviděla, ale bylo velmi okouzlující. Možná je pro Island typické. Impozantní krb byl postaven z neopracovaných kamenů a komín se zvedal ke zkosenému dřevěnému stropu. Místnost působila prostorně a vzdušně, ale ne studeně. Medově zbarvené dřevěné obklady na stěnách a stropě, měkké koberce a barevné závěsy jí dodávaly hřejivou atmosféru.

Vpravo se nacházel obývací kout s hezkou pohovkou pro dva, s měkoučkým kašmírovým plédem, který přímo sváděl k tomu, aby se do něj člověk v chladném dni zabalil. Dvojice křesílek stála čelem ke krbu. Za nimi se nalézala vestavěná kuchyňka, snídaňový pult a pár barových židliček.

S úsměvem sama sobě slíbila, že jakmile bude mít první volný den, do toho úžasného plédu se zabalí, zapálí oheň (což se musí naučit) a bude se dívat do plamenů.

Vklouzla pod chladnou přikrývku a poddala se měkkému objetí vysoké matrace. Položila hlavu na péřový polštář, přitáhla si přikrývku k bradě a tiše vzdychla. *A teď už na nic nemysli*, přikázala si. Mozek ji jako obvykle neposlechl a místo toho ji potýral vzpomínkou na to, jak vylézá z teplého bazénku jako promočená krysa. Hned na začátku se pěkně ztrapnila. Znovu vzdychla, převalila se na bok, pohodlně se uvelebila v měkké posteli a cítila, jak se začíná propadat do spánku. Co si asi Hekla s Alexem o nové šéfce myslí? V nejhorším jim připadá nemotorná, nešikovná a praštěná. Nemají ponětí o tom, co udělala... zatím. Lucy pod peřinou zkřížila prsty pro štěstí. Snad se pravdu nikdy nedozvědí. Začala polykat, aby potlačila slzy trapnosti, které jí zničehonic vyhrkly. Díval by se na ni Alex stejně laskavě, kdyby viděl to příšerné video? A co až si Hekla vyhledá na internetu jméno Lucy Smartová? Bude se na ni pořád

uvolněně usmívat, anebo se začne spíš znechuceně ušklíbat? Lucy pevně stiskla víčka a ještě víc se na matraci schoulila. Postupně se v měkkém kokonu postele uvolnila a usnula.

Lucy něco probudilo. Chvíli jen dezorientovaně ležela, obklopená naprostým tichem. Několik vteřin otupěle přemýšlela, než si vzpomněla, kde je. Na Islandu. Uprostřed pustiny. Zamračila se a odkopla světle zelenou přikrývku. Její teplo ji najednou dusilo. Počkat – byla ta peřina zelená? Rozespale se rozhlédla po místnosti zalité jemným nadpozemským světlem. Ještě chvíli jí trvalo, než se úplně probudila. Nadzvedla se na loktech a vyhlédla z okna. Když šla spát, byla taková tma, že ji ani nenapadlo zatáhnout závěsy.

Teda! Rázem byla úplně vzhůru. Posadila se a na ramenou ji zastudil chladný vzduch.

Tmavé nebe rozzářila tichá symfonie pulzujícího zelenkavého světla, které tančilo v nadpřirozených vlnách. Lucy odkopla peřinu, vzala z pohovky deku, přehodila si ji přes ramena a bosa došla k oknu. Užasle položila dlaň na ledově chladné sklo, jako by se mohla tančících světél dotknout. Uchváceně zírala na oblohu a srdce se jí dmulo okouzlením.

V tajupném, magickém světle ze tmy vystoupila krajina. Moře se ve svůdné křivce setkávalo s pevninou a omývalo skalnaté úbočí kopce, hrající studenými barvami. Lucy si přitáhla deku blíž k tělu, sedla si na podlahu a fascinovaně sledovala pokojné, nezdvořilé představení, které se před ní odehrávalo s elegancí něžného baletu.

Světla pomalu, ospale tančila v neslyšném rytmu jako hedvábí povlávající ve větru. Lucy při pohledu na ně vzrušením naskočila husí kůže. Ten zážitek ji naplnil posvátnou úctou a nečekaným klidem. Všechny starosti a obavy posledních měsíců vybledly a tvář

v tvář jednomu ze zázraků přírody se jí náhle zdály titěrné, nedůležité a zbytečné. Uvažovala, kolik tisíců let se asi polární záře objevuje a co si o ní kdysi lidé mysleli. Považovali ji za kouzlo? Boží přítomnost? Vnímali ji jako znamení? Vzhlížela k obloze a náhle se cítila silnější, skoro jako by načerpala kosmickou energii. Okolo se rozprostírá obrovský vesmír a ona je v tom nekonečnu jen maličké smítko. Je ničím a zároveň vším – součástí koloběhu přírody. Sevřela ruce v pěst a tiše učinila slib. Bude se dívat dopředu. Jenom dopředu. Místo aby vnímala svůj pobyt na Islandu jako pokání, pokusí se z něj co nejvíc vytěžit. Vezme ho jako druhou šanci. Nedovolí, aby jí život tvarovaly její vlastní chyby. To úžasné představení na obloze je znamení, tím si byla jistá. Tuhle šanci chytí za pačesy a využije všech svých schopností k tomu, aby lidé, kteří přijedou do hotelu *Polární záře*, prožili nezapomenutelný pobyt.

Kapitola 4

Následující ráno se pečlivě oblékla, aby udělala co nejlepší dojem. Instinktivně našla prázdnou recepci. Slyšela podrážděné hlasy, tvrdé souhlásky neznámého jazyka prokládaného angličtinou. Vycházely z kanceláře za recepčním pultem. Když Lucy vstoupila, téměř fyzicky vnímala, že vzduch je prosycený napětím.

Za jedním ze dvou stolů stála Hekla čelem k dalším dvěma ženám v uniformách a poklepávala propiskou o desku. Dnes žádné slunečné úsměvy z předchozího večera – Hekla se našťavaně mračila, ačkoli se zdálo, že to možná trochu hraje. Hádala se s hezky upravenou ženou s perfektní postavou a tak bezchybným make-upem, až se Lucy v duchu musela ptát, jak si proboha dokáže na obě víčka nanést naprosto totožné, dokonale tvarované oční linky. Podle uniformy to musela být pokojská, ale vypadala, jako by se chystala na nákupy do luxusních obchodů, a ne na úklid. Pohlédla lesklým hnědým culíkem, střelila po Lucy pohledem a rychle zavřela pusku, jako by si rozmyslela, že v její přítomnosti raději neřekne, co měla na jazyku. Hekla pevně stiskla rty a rozhostilo se napjaté ticho. Žádná z přítomných se neodvážila pohlédnout Lucy do očí.

„Dobré ráno. Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se Lucy zdvořile, ale zároveň přísně. Udělala krok dopředu a doufala, že působí dostatečně autoritativně. Až v tu chvíli si všimla, že je tu i vedoucí

barman, který ji včera vylovil z bazénku. Opíral se o zeď s rukama založenýma na hrudi a tvářil se netrpělivě.

Vysoká blondýna stojící naproti Hekle vzhledla a spustila dlouhé ladné ruce podél těla. Vypadala nejistě a zároveň ztrápeně.

Hekla na obě dívky ustaraně pohlédla a pak řekla: „Máme problém s *huldufólk*.“

„Prosím?“ Lucy si vybavila, že totéž slovo slyšela už včera, ale nebyla si jistá, jestli ji neklame sluch. Pokusila se napodobit Heklin přízvuk: „*Huldufólk*?“

Co tím do háje myslíš?

Obě dívky horlivě přikývly.

Hekla hlasitě vzdychla. „Nosí nám dovnitř myši. Freya,“ ukázala na tmavovlasou mladou ženu, „a Elin,“ kývla směrem k blondýně, „a další zaměstnanci, kteří bydlí v pokojích pro personál, chtějí okamžitě odejít, ale tím pádem by dnes ráno neměl kdo uklízet pokoje a servírovat snídani.“

Lucy rychle pohlédla na hodinky. Bylo osm. Ačkoli byla venku ještě pořád úplná tma, snídane se přece musí podávat každou chvíli.

„Myši?“ Uvědomila si, že jen opakuje slova druhé ženy, a začínala si připadat jako naprostý idiot.

„Ano, znáte přece myši. Malé, chlupaté...“

„Myši.“ Lucy konečně pochopila, v čem je problém. „Máte tady myši.“ Sklopila pohled k podlaze a rozhlédla se po koutech místnosti. Tohle zvládne. „Dobře.“ Usmála se na obě mladé ženy. „Nastražíme pastičky. Problém se tím určitě vyřeší. Nikdo nemusí dávat výpověď.“ Teď už chápala špatně skrývanou paniku v Heklině tváři. Sehnat takhle rychle nový personál by bylo těžké, ne-li nemožné. Při včerejší jízdě taxíkem pochopila, že jsou v odlehlé oblasti. Nejbližší městečko je dobrých dvacet minut jízdy odsud.

„Humánní pastičky,“ dodala, aby bylo jasno. „Anebo bychom si od někoho mohli půjčit kočku?“ Odjakživa na sebe byla hrdá za to, jak dokáže nacházet řešení problémů. Za neotřelé nápady ji dokonce pochválil i Chris.

Barman Alex si odfrkl a Lucy po něm střelila rychlým tázavým pohledem. Napadá ho lepší způsob, jak se myši zbavit?

Hekla si přestala mnout nártem jedné nohy lýtko té druhé. „Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Nejde o myši, jde o *huldufólk*.“

Alex udělal krok dopředu a s podrážděným výrazem stiskl rty. „To jsou neviditelní lidé. Něco jako elfové.“

„Elfové?“ zopakovala klidně Lucy. Alex kývl a sotva znatelně obrátil oči v sloup. Nebyla si jistá, jestli ho nepochopila špatně. Povytáhla obočí. „Vy tady máte elfy?“ Místo odpovědi ještě pevněji sevřel rty.

„Ja, *huldufólk*,“ přitakala Freya. „V našich pokojích.“

Lucy se zamračila. „Viděla jste je?“

Freya se zachvěla a nasadila vyděšený výraz. „Ne! Když vidíte *huldufólk*, nosí to velkou smůlu.“

„Ach tak.“ Lucy se obrátila k Alexovi. Založil si ruce na hrudi a napjatě na ni pohlédl. „Takže v pokojích jsou myši?“

Hekla si znovu stoupla na jednu nohu. Byla ztělesněním rozpačitosti.

„Ano, na polštářích,“ trvala na svém Freya. „Nechávají je tam *huldufólk*.“ Sklonila se, zvedla batůžek, který měla položený u nohou, hodila si ho na ramena a Elin udělala totéž.

„Počkejte,“ vyhrkla Lucy a snažila se pochopit, co se děje, ale připadala si, jako když má všechny dílky puzzle ze střední části obrázku, ale ani jeden z těch, které patří do rohů. „Vy odcházíte?“

Obě dívky s omluvným výrazem kývly. „Nám totiž... za chvíli jede autobus do Reykjavíku.“

„Počkejte minutku.“ Otočila se k Hekle, jenže ta se jejímu pohledu vyhnula.

„Většina zaměstnanců žije v hotelu,“ vysvětlil jí Alex tím svým úžasným skotským přízvukem, kterým jí připomínal Davida Tennanta. Celkem zbytečně dodal: „Jestli odjedou, nebudeme mít dost personálu.“

Díky, Einsteine, to by mě bez tebe nenapadlo.

„Ja, to je pravda.“ Hekla přikývla a světlé vlasy se jí zaleskly v záři žárovky, měkce ozařující místnost.

Elfové? Neviditelní lidé? Vážně? Dělají si takhle legraci ze všech nováčků? Alex na ni stále zíral, jako by se ptal: *Tak co s tím uděláš?* Pomyslela si, že než si ujasní, o co tady jde, musí našlapovat opatrně.

„A tihle huld... hulder...“

„*Huldufólk*,“ dokončila za ni snaživě Hekla.

„Oni rádi škodí?“

„Někdy,“ odpověděla Elin. „Třeba přesouvají věci. Snaží se narušovat pořádek.“

Lucy zamyšleně kývla a mozek jí pracoval na plné obrátky. Když studovala hotelnictví, měla seminář o místních zvycích. V Jižní Koreji byste si neměli sami nalévat pití a v několika zemích je považováno za urážku, když se na veřejnosti vysmrkáte. Na problém s elfy ale nikde nenarazila.

Mrtvé myši na polštářích jí připadaly spíš jako žert nějakého člověka, i když ne moc vtipný. Snaží se jí někdo první den v práci osladit?

„Tak co s nimi uděláme?“ zeptala se.

Alex na ni nevěřicně pohlédl, jako by se ptal: *Vy berete ty kecy vážně?*

Hekla vykulila oči. „Nemůžeme udělat vůbec nic.“

„Fajn.“ Lucy uvažovala, kde se to ocitla. „Já ty hulder... zkrátka elfy vůbec neznám, ale jsem si jistá, že z téhle situace musí existovat cesta ven.“

Kdyby Alex zakroutil očima ještě trochu víc, nejspíš by mu vypadly z důlků.

Elin s Freyou omluvně krčily rameny a neklidně přešlapovaly na místě. Lucy si všimla, že zatím ke dveřím neudělaly ani krok. Skoro jako by otálely a doufaly, že se jí podaří najít řešení.

„Počkejte.“ Zvedla ruku a byla vděčná, že se jí netřese. Jak se může něco takového dít zrovna v den, kdy tady začíná? „Co kdyby...“ *No tak, mozku. Mysli.* „Co kdybychom...“ začala znovu a v náhlém poryvu inspirace vychrlila: „Co kdybychom dočasně přestěhovali personál do pokojů pro hosty?“

Alex se netvářil moc nadšeně. S čím má problém?

„Veškerý personál?“ Hekla si začala mnout čelo a zřejmě v duchu rychle počítala. Pak začala zvedat prsty: „Bydlí tu Olafur, Brynja, Gunnar, Olga, Freya, Elin, Dagur... Magnus, Odin, Alex.“ Lítostivě protáhla obličej. „V příštích několika dnech má přijet spousta hostů.“

Lucy zvedla bradu a ignorovala pocit, že jí v břiše splaskává balón. Musí existovat řešení. Prostě musí. Připadalo jí, že Freya s Elin vlastně chtějí zůstat. Takže nevyužívají elfy jako výmluvu, aby mohly prásknout do bot. Zamyšleně si mnula krk a nahmatala přitom řetízek. Sklouzla po něm prsty dolů a přes košili se dotkla malého přívěsku, který jí Daisy koupila pro štěstí. Pod látkou cítila malický roh stříbrného jednorožce, schovaného pod košilí. Polaskala jeho hrot jako talisman.

„Potřebujeme jednorožce,“ řekla a snažila se vložit do svého hlasu naprostou jistotu. Potěšilo ji, že Alexovi užasle poklesla čelist, ačkoli si nebyla jistá, jestli se v jeho tváři zračí obdiv, nebo

pohrdání. „V mé zemi se mají elfové a víly před jednorožci na pozoru. Nedovolí si vstoupit na jejich území. Stačí dokonce i obrazy jednorožce, a víly i elfové si pořádně rozmyslí, jestli se mají přiblížit.“

Hekla kývla. Zjevně neměla tušení, o čem to Lucy mluví. Objevují se v islandské mytologii jednorožci? Alex pevně tiskl rty, ruce měl vražené do kapes a upřeně zíral na podlahu. Freya i Elin jí však pozorně naslouchaly.

Lucy si rozeprula řetízek s přívěskem, sundala si ho z krku a zvedla do výšky.

„Aha, *Einhyrningur*,“ řekla Hekla a jedním prstem se přívěsku dotkla. „Asi čtyřicet kilometrů odsud je hora, která se jmenuje Einhyrningur. Jednorožci.“ Kývla, a bylo až směšné, jak velká úleva se jí zračila ve tváři. „To je vážně zajímavé.“

„Ano, zřejmě mají hodně silnou kouzelnou moc,“ prohlásila Lucy a napřímila záda. „Říká se o nich, že...“ Co se o nich sakra může říkat? O jednorožcích nevěděla vůbec nic, protože... zkrátka neexistují. „Říká se o nich, že neexistují. Ale to i o elfech.“

Alex se s dlouhým povzdechem přestal opírat o zeď a střelil po Lucy rezignovaným pohledem, kterým jako by jí beze slov sděloval: *Nechce se mi věřit, že něco takového dělám.* Pak řekl: „*Huldufólk* se jim vyhýbají, protože se říká, že jim jednorožci dokážou ukrást jejich kouzelnou moc.“ Navázal na její slova tak hladce a přirozeně, až tomu málem sama uvěřila.

„Jo!“ Hekla s nadšeným výrazem spráskla ruce. „Když poblíž pokojů pro personál dáme jednorožce, *huldufólk* se rozhodnou odejít.“

„A tenhle,“ pokračovala Lucy, „je navíc stříbrný. Vlkodlaci a upíři se nemůžou dotýkat stříbra. Mají to *huldufólk* stejně?“

„Samozřejmě,“ odpověděla zadumaně Elin a Lucy uvažovala,

jestli ve skutečnosti opravdu v neviditelné lidi věří. Možná se jí hodí předstírat, že věří i ve stříbrného jednorožce, aby si zachránila tvář.

„Paráda,“ prohlásila Hekla se zářivým úsměvem a modré oči se jí šťastně třpytily. Všechno zase bude v pořádku. Lucy by ji nejraději objala. Možná by ji měla varovat, že by neměla tolik důvěřovat druhým. Mohlo by se jí to vymstít. Místo toho řekla: „Heklo, co kdybyste s Elin a Freyou,“ potěšilo ji, že si zapamatovala jejich jména, „odnesly toho jednorožce do té části hotelu, kde je ubytovaný personál, a našly místo, kam by se dal pověsit? Až se vrátíte, mohly byste mě provést po hotelu a představit ostatním zaměstnancům.“

Jakmile odešly, obrátila se k Alexovi, povytáhla obočí a nechala ho promluvit jako prvního.

„Hezký pokus,“ prohlásil. „Ale neměla byste tyhle nesmysly podporovat. Koledujete si o problémy.“

Napřímila záda a uhladila si formální černou sukni. Ze všech věcí, které vlastnila, si v tomhle kostýmu připadala nejsilnější – trochu jako v brnění. Má za sebou několik příšerných měsíců, právě nastoupila, a on po ní chce, aby hned první den našla řešení všech problémů. A počkat, sakra, vždyť je to jen obyčejný barman!

„A co byste udělal vy?“ zeptala se chladně. „Spokojeně byste místo nich stlal postele a uklízel koupelny?“

„Měla jste jim ty bláboly o elfech zakázat. Teď se na ně budou vymlouvat, kdykoli se jim to bude hodit.“

„Možná mám až příliš velké pochopení pro místní zvyky.“

Alex si odfrkl. „Jste tu první den. Zkoušejí, kam až můžou zajít.“

„Tím si nemůžete být jistý,“ namítla obranným tónem.

„Ale no tak. Elfové! To jako vážně?“ Vzápětí se mu přísně stažené rysy uvolnily a v hnědých očích mu pobaveně zajiskřilo.